Ieromonah Grigorie Sanda: Explicații teologico-canonice cu privire la situația de la Mănăstirea Frăsinei, Vâlcea

În ziua de 10 ianuarie 2023 un groaznic „cutremur” a cuprins Eparhia Râmnicului și întreaga Biserică Ortodoxă Română și putem spune că și Cerul s-a „cutremurat”, Înaltpreasfințitul Irineu Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei și membrii consiliului duhovnicesc al Mănăstirii Frăsinei au hotărât, cu legătură de blestem, închiderea pentru totdeauna a bisericii cu hramul „Nașterea Maicii Domnului”, biserica aflată în metocul de jos al acestei mănăstiri. În cele ce urmează, vom încerca o abordare canonică-duhovnicească a acestei probleme. În acest sens ne vom folosi de Canoanele Bisericii și de documentele din cadrul Mănăstirii Frăsinei edificatoare în această problemă („Legământul Sfântului Ierarh Calinic”, „Pisania” bisericii în cauză, „Atențiune! Scurt istoric al noului Schit Frăsinei” și „Document de Legământ cu Blestem”).

În prima parte vom prezenta textele acestor documente, în ordinea lor cronologică, urmând ca apoi să facem observațiile necesare ținând cont de canoanele ce reglementează viața Bisericii.



I. *Legământul Sfântului Ierarh Calinic (17. 01. 1867)*: „Calinic, cu mila lui Dumnezeu, Episcop al Râmnicului, Noul Severin. Acest sfânt locaș s-au clădit din temelie, de noi, spre a fi chinovie de Părinți Monahi. Și fiindcă prin partea femeiască putea să ducă vreo sminteală Monahilor viețuitori, de acolo, de aceea, sub grea legătură s-au oprit ca de la acest loc să nu mai treacă înainte sub nici un

chip parte femeiască. Iar cele ce vor îndrăzni a trece, să fie sub blestem și toate nenorocirile să vie asupra lor, precum: sărăcia, gubăvia și tot felul de pedepse. Și iarăși cele ce vor păzi această hotărâre, să aibă Blagoslovenia lui Dumnezeu și a smereniei noastre și vie asupra lor fericitul bine. Amin" *Calinic Episcopul Râmnicului, Noul Severin 1867 Ianuarie 17*

II*. Pisania Bisericii cu hramul „ Nașterea Maicii Domnului"*

„Cu vrerea Tatălui și a Fiului și săvârșirea Sfântului Duh în anul mîntuirii 1946 s-a zidit din temelie această biserică cu hramul „Nașterea Maicii Domnului" sub stăreția preacuv. Arhimandrit Simeon Combei ca să fie adăpost duhovnicesc și locaș de rugăciune credincioaselor creștine râvnitoare a sui la sfînta Mînăstire Frăsinei, dar sfătuite prin arhierească opreliște a Sfântului Ierarh Clinic să nu treacă dincolo de hotarul pe care s-a așezat biserica. Ridicarea ei pornită din îndemnul tainic dat de Dumnezeu Ieromonahului Calist Mihăescu, slujitor in Mănăstirea Frăsinei. A fost dusă la bun sfârșit prin strădaniile acestuia și cu ajutorul multor credincioși și credincioase ale căror nume le-a înscris Domnul în Cartea Vieții, sfințindu-se în anul 1946, septembrie, 8 ziua Praznicului Nașterii Maicii Domnului de către soborul de slujitori rânduit de Sfânta Episcopie a Râmnicului.

Iar în anul Domnului 1966 Preafericirea Sa Părintele Iustinian Bisericii Ortodoxe Române – fiu al plauirilor vâlcene și închinoviat la intrarea sa în monahism în mănăstirea Frăsinei – a dat părintesc sprijin de s-a pictat frumos această sfântă biserică și s-a împodobit preafericirii sale și al preasfințitului părinte Iosif Episcopului Râmnicului și al Argeșului, de către pictorul Stan Hermeleanu din Govora.

Fie ca rugăciunile care se vor înălța către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu pentru toți binecredincioșii creștini și mai ales pentru binecredincioasele creștine, adăpostite sub bolta acestei sfinte biserici să fie primite ca o mireasmă cu bun miros de puternica ei ocrotitoare, iar milostivul Dumnezeu să reverse darurile Sale cele bogate peste toți cei ce au trudit și au ajutat la ridicarea și împodobirea ei. Cu aprobarea Preafericitului Patriarh Iustinian și preot Cazacu. Amin."

III. *Atențiune! scurt istoric al noului schit Frăsinei*: „Cu voia lui Dumnezeu Celui în Treime lăudat, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, s-a zidit din temelie această sfântă

biserică cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” în anii 1945-1946, din inițiativa și cu osteneala soborului monahal al Sfintei Mănăstiri Frăsinei, fiind stareț arhimandritul Simeon Combei și econom ieromonahul Calist Mihăescu.

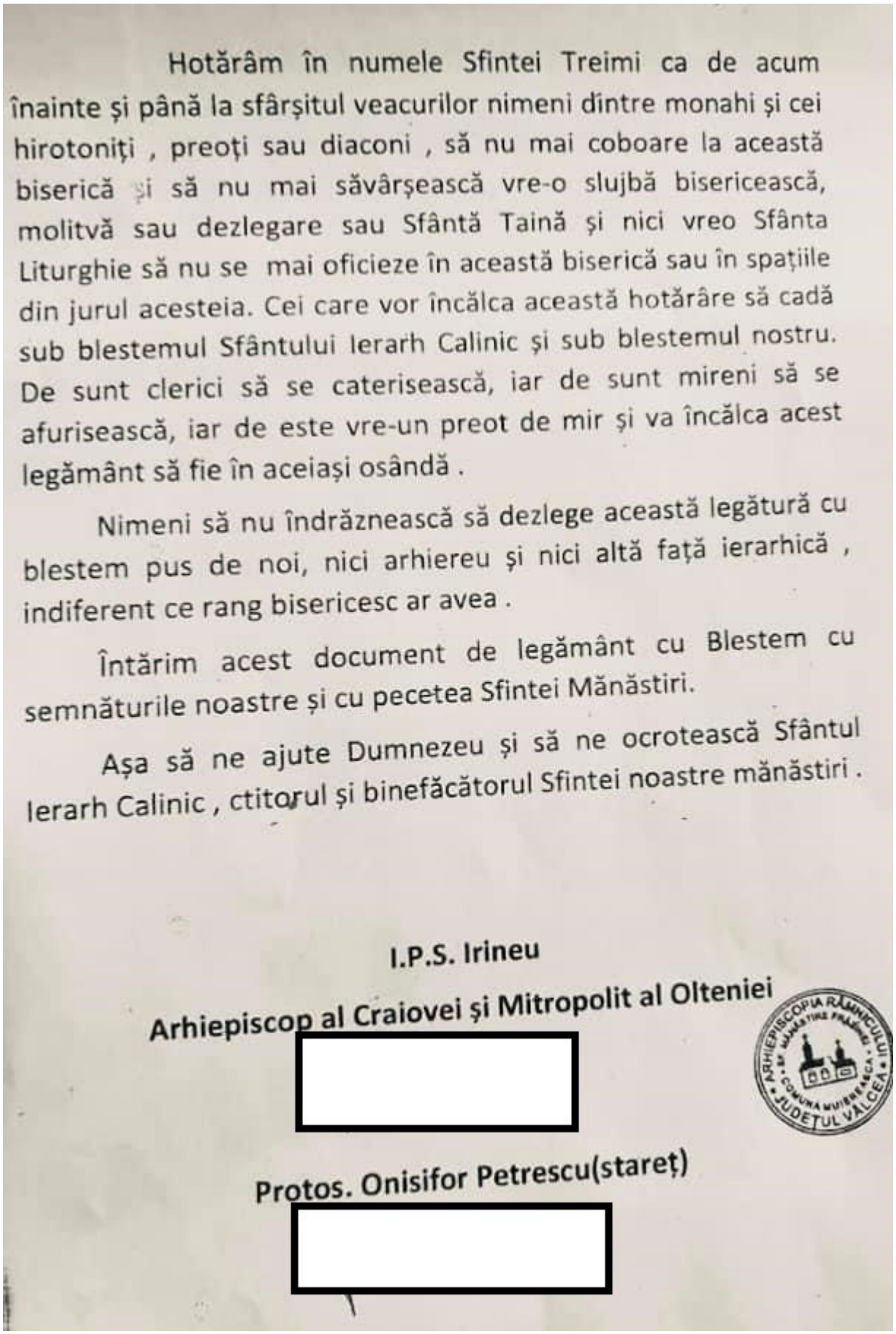
Această sfântă biserică s-a zidit ca să fie locaș de închinare pentru evlavioasele femei care au dorit și doresc să urce la mănăstirea Frăsinei, dar oprite de Sfântul Ierarh Calinic cu legătura de blestem arhieresc, să nu mai treacă de aici mai sus.

La zidirea și pictarea acestei sfinte biserici a contribuit financiar și fostul patriarh Iustinian Marina, ca fiu al plaiurilor oltene, iar conducere mănăstirii în semn de respect și mulțumire l-a pictat în biserică laolaltă cu fostul episcop de Râmnic Iosif Gafton.

Pictura în stil realist și în tehnică ulei a fost executată de pictorul Stan Hermeneanu din Băile Govora jud. Vâlcea. Sfințirea acestui sfânt locaș s-a făcut de către un sobor de clerici rânduit de Sfânta Mănăstire Frăsinei și cu aprobarea Sfintei Episcopii a Râmnicului în ziua de 8 septembrie 1946, când se sărbătorește luminatul praznic al „Nașterii Maicii Domnului”.

Fie ca rugăciunile ce se înalță și se vor înălța către Atotputernicul Dumnezeu, către Maica Domnului, către puterile cerești și către toți sfinții sub bolta acesti biserici pentru binecredincioșii bărbați și binecredincioasele femei care cu fior de evlavie vin, se închină, se roagă și cer ajutor de la Dumnezeu să fie primite în Ceruri ca o mireasmă cu bun miros, iar Milostivul Dumnezeu să reverse darurile cele bogate peste toți și peste toate.

În biserica slavei Tale stând ni se pare că suntem în Cer, Nascătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ești izvorul milei, deschide-ne nouă ușa milostivirii tale! Toată nădejdea noastră spre tine o punem Maica lui Dumnezeu, păzește-ne sub acoperământul tău! Comitetul de conducere”



Hotărâm în numele Sfintei Treimi ca de acum înainte și până la sfârșitul veacurilor nimeni dintre monahi și cei hirotoniți , preoți sau diaconi , să nu mai coboare la această biserică și să nu mai săvârșească vre-o slujbă bisericească, molitvă sau dezlegare sau Sfântă Taină și nici vreo Sfânta Liturghie să nu se mai oficieze în această biserică sau în spațiile din jurul acesteia. Cei care vor încălca această hotărâre să cadă sub blestemul Sfântului Ierarh Calinic și sub blestemul nostru. De sunt clerici să se caterisească, iar de sunt mireni să se afurisească, iar de este vre-un preot de mir și va încălca acest legământ să fie în aceiași osândă .

Nimeni să nu îndrăznească să dezlege această legătură cu blestem pus de noi, nici arhiereu și nici altă față ierarhică , indiferent ce rang bisericesc ar avea .

Întărim acest document de legământ cu Blestem cu semnăturile noastre și cu pecetea Sfintei Mănăstiri.

Așa să ne ajute Dumnezeu și să ne ocrotească Sfântul Ierarh Calinic , ctitorul și binefăcătorul Sfintei noastre mănăstiri .

I.P.S. Irineu

Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei

Protos. Onisifor Petrescu(stareț)

IV. *Document de legământ cu blestem* (Arhiepiscopia Râmnicului, Sfânta Mănăstire Frăsinei, document Nr. 3/ 10.01.2023)

- Din primul document, legământul Sfântului Calinic, aflăm că așezământul de sus cuprinzând Biserica cu hramul „Adormirea Maicii Domnului și corpurile de chilii pentru viețuirea monahilor „s-au clădit din temelie de noi”, adică cu binecuvântarea Sfântului Ierarh Calinic, el fiind în același timp și ctitor. Sfântul Calinic rânduiește în același timp printr-un blestem ca partea femeiască să nu aibă acces în acestă chinovie, netrecând hotarul unde a așezat acest legământ, loc situat mai la vale, la o distanță de aproximativ 20 de minute de mers pe jos. Acest lucru e stabilit de către ierarh nu pentru că avea ceva împotriva femeilor, pentru că avea o credință vie și lucrătoare prin dragoste, văzându-le și cinstindu-le astfel ca chip al lui Dumnezeu, ci pentru ca prin prezența lor să nu se „aducă vreo sminteală monahilor viețuitori”. Textul acestui legământ cuprinde doar această interdicție dată femeilor. Nu se pune o interzicere coborârii monahilor și nici interdicția ca la acest hotar al blestemului să fie ridicate o biserică sau un schit al Mănăstirii Frăsinei. Vom trece la prezentarea documentului al doilea urmând mai apoi să revenim asupra acestui legământ.
- Din pisania bisericii de jos aflată la locul unde s-a așezat legământul aflăm că **„Cu vrerea lui Dumnezeu”** s-a construit această biserică cu hramul „**Nașterea Maicii Domnului**” între anii 1945-1946, stareț fiind Arhim. Simeon Combei, pentru a fi **„adăpost duhovnicesc și locaș de rugăciune credincioaselor creștine**”; că s-a zidit , „pe hotarul” legământului Sfântului Calinic, „**din îndemnul tainic dat de Dumnezeu ieromonahului Calist Mihăescu, slujitor în Mănăstirea Frăsinei”**; a fost dusă la bun sfârșit **prin „contribuția multor credincioși și credincioase ale căror nume le-a înscris Domnul în Cartea Vieții”**; s-a sfințit la 8 septembrie 1946 de către **„soborul de slujitori rînduit de Sfânta Episcopie a Râmnicului”**. **Patriarhul Iustinian Marina**, vâlcean de origine, „închinoviat la intrarea în monahism în mănăstirea Frăsinei”, este ctitor al acestei biserici, „a dat părintesc sprijin de s-a pictat frumos această sfântă biserică” dovadă fiind și „zugrăvirea chipului Preafericirii Sale” împreună cu **al Preasfințitului Părinte Iosif Episcopul Râmnicului și al Argeșului**.
- Pe clădirea mică din dreapta cum se intră în curtea acestui așezământ găsim afișat documentul emis de „comitetul de conducere” „Atențiune! Scurt Istoric al noului Schit Frăsinei”. După unele date prezentate mai sus, luate din cadrul pisaniei acestei biserici, găsim următoarele: biserica

s-a construit „din inițiativa și cu osteneala soborului monahal al sfintei Mănăstiri Frăsinei”. Spre deosebire de pisania bisericii în care se spune că a fost sfințită de „un sobor de slujitori rânduit de Sfânta Episcopie a Râmnicului”. Aici găsim că „sfințirea acestui sfânt locaș s-a făcut de un sobor de clerici rânduit de Sfânta Mănăstire Frăsinei cu aprobarea Sfintei Episcopii a Râmnicului”.

- În ceea ce privește documentul al patrulea, „Document de Legământ cu Blestem”, care m-a determinat să fac această analiză, scoatem în evidență următoarele aspecte: avem în față un document oficial emis de Mănăstirea Frăsinei cu numărul de ordine 3 din 10 ianuarie 2023, document ce cuprinde parafa Mănăstirii și semnăturile Mitropolitului Irineu și starețului Mănăstirii Protosinghel Onisifor, nu cum afirmă în mod eronat purtătorul de cuvânt al Bisericii Ortodoxe Române, spunând că este neoficial. Acest document este afișat pe poarta de acces în acest așezământ. Din cuprins aflăm că semnatarii mai sus menționați alături de membrii Consiliului Duhovnicesc al Mănăstirii Frăsinei care sunt menționați „uniți întru-un singur gând” la data emiterii documentului, au analizat „situația anticanonică care s-a creat împotriva legământului cu blestem pus de Sfântul Ierarh Calinic”.

A doua zi pe 11 ianuarie 2023 am urcat, personal, la Mănăstirea Frăsinei și am constatat că fostul stareț, Arhim. Ioanichie, lipsea din mănăstire, fiind după cum mi s-a spus de către un viețuitor din obște, plecat în Sfântul Munte. Avem astfel o dovada clară că părintele Ioanichie nu a fost de față la întocmirea acestui document sau cel mai puțin probabil a plecat imediat după întocmirea lui, lucru de care mă îndoiesc. Probabil că părintele Ioanichie nu s-ar fi împotrivit întocmirii acestui comunicat, fiind un om care cedează întotdeauna la presiunile superiorilor săi, dar am consemnat acest fapt pentru a vădi unele situații abuzive contrare adevărului care ar trebui să fie prezent întru totul în comunicatele emise de organismele bisericești.

Documentul în primul paragraf vorbește despre „situația necanonică” fără a da măcar un singur argument. Ne punem întrebarea care este situația necanonică? Sau, care sunt canoanele ce s-au încălcat prin construirea bisericii în cauză?

În paragraful al doilea se spune datorită acestei situații (existența acestei biserici) „mulți monahi și clerici, părinți din Mănăstirea Sfântului Calinic, au încălcat acest legământ”. Cine sunt acești monahi și clerici? Răspunsul este că printre mulți alții

tocmai realizatorii acestui document, adică părinții din Consiliu Duhovnicesc (părintele Ioanichie, pr. Ioachim ș.a.) precum și monahi ce au coborât la această biserică pentru că au primit ascultare să ajute la oficierea slujbelor (la strană), să cazeze credincioșii și să pregătească mâncarea pentru hrănirea mulțimilor. Mă întreb cu ce „ochi” vede această hotărâre de dincolo din Împărăția lui Dumnezeu marele duhovnic și exorcist părintele Lavrentie Șovre care mult a iubit această biserică și în care multe molitve a săvârșit spre ușurarea celor stăpâniți de duhuri necurate.

În paragraful al treilea se afirmă că mulți monahi și clerici „au produs mari sminteli”. Oare este posibil ca în locul în care multe duhuri necurate sunt izgonite din oameni să nu se producă și unele sminteli? Diavolul stă inofesiv văzând că este alungat de părinți? Iată că prin documentul emis de membrii Consiliului Duhovnicesc diavolul provoacă o ultimă și groaznică sminteală prin închiderea acestui sfânt locaș. Au fost dăți în care diavolii fiind siliți prin rugăciuni să iasă din oameni, strigau că nu se vor lăsa până nu vor pustii acest locaș în care el s-a confruntat cu atâta război potrivnic.

Tot în acest paragraf se spune că „acest loc” este „aflat sub blestemul Sfântului Calinic”. Din analiza legământului Sfântului Ierarh Calinic vedem că nu este blestemat nici un loc, ci doar femeile care vor îndrăzni să urce mai sus către mănăstire.

Cele scrise în paragraful al patrulea sunt cu totul cutremurătoare, de un radicalism înfiorător. Folosind blestemul se interzice cu desăvârșire orice activitate religioasă în cadrul acestui sfânt locaș, și aceasta nu pentru un anumit timp ci până la sfârșitul veacurilor, adică pentru totdeauna. Nici regimul comunist, nici în alte regimuri nu s-a petrecut așa ceva. Au fost închise multe biserici pe vremea comunismului, dar fără blestem și nu pentru totdeauna. Nu găsim nici un alt precedent în istoria Bisericii Ortodoxe Române, ca o biserică să fie închisă până la sfârșitul lumii. Este un fapt unic și părinții în cauză să ia seama, să îndrepte lucrurile, să nu rămână consemnați în Istoria Bisericii și Istoria poporului român ca prigonitori de biserici neo-serghianiști și mai rău decât aceștia. Diavolul și-a împlinit visul prin hotărârea acestor părinți. Aici la Frăsinei nimeni nu-l va mai deranja, nimeni nu-l va mai izgoni din oameni. Visul său s-a împlinit cu adevărat diavolește că s-a realizat prin cei care ar fi trebuit să păzească acest sfânt locaș. La sfârșitul acestui paragraf părinții autori ai acestui document proclamă caterisirea pentru clerici și afurisirea pentru mirenii care vor

încălca cele hotărâte de ei. De unde această autoritate pentru acești părinți? Conform căror canoane hotărăsc acest lucru? În cadrul Sinoadelor s-au prevăzut astfel de canoane și pentru anumite fapte. Este clar că au fost depășite competențele. Acești părinți s-au erijat întru Sinod, și-au însușit puterea care nu li se cuvine.

În paragraful al cincilea părinții emit o somație în care spun că oricine, chiar arhierei, ori de ce rang ar fi să nu îndrăznească a dezlega ceea ce ei au hotărât. Dacă asociem la acest paragraf ultimele trei rânduri din paragraful anterior rezultă clar că ei poruncesc că și ierarh sau patriarh să fie supuși caterisirii dacă vor încalca cele hotărâte de ei. Nu știu dacă este o mândrie mai mare decât aceasta. Lucifer și-a dorit să fie asemenea Celui Preaînalt. Acești părinți amenință cu caterisirea inclusiv ierarhi de rang înalt, dacă nu vor lua în considerarea hotărârile lor. Acești părinți, care spun că fac ascultare întru totul de ierarhie, să-și pună întrebarea: această impunere a voii sfinților lor personală, reprezintă ascultarea de ierarhie? Aceasta este dovada smereniei și supunerii lor către întâstătători?

În ceea ce urmează vom prezenta unele aspecte ale acestei situații văzute în lumina canoanelor Bisericii. În acest scop ne-am folosit de „Pidalion- Cârma Bisericii Ortodoxe" editat de Mănăstirea Petru-Vodă la rugămintea părintelui Iustin Pârvu și de „Canoanele Bisericii Ortodoxe – Note și Comentarii" a Arhid. Prof. Ioan N. Floca editia III îmbunătățită.

Hotărârea Mitropolitului Irineu și a părinților de a interzice cu desăvârșire și pentru totdeauna orice formă de manifestare religioasă în acest lăcaș cade sub incidența Canonului 13 Sin. VII Ec. În conglăsuire cu canoanele 4, 24 Sin IV Ec. ; 49 Trul. ; 1 Sin. I-II; 2 Chiril Alex.

1. Canonul 13: (Lăcașurile bisericești să nu se facă sălașe de rând)

„Fiindcă pentru nenorocirea ce fost pentru păcatele noastre în biserici, s-au răpit oarecare Sfinte case de oarecare bărbați, Episcopii și mănăstiri și s-au făcut obștești sălășluiri. Dacă cei ce rețtin pe acestea, vor binevoi a le da înapoi, precum din vechi să se statornicească, bine este, iar de nu, de vor fi din catalogul cel ieraticesc, aceștia poruncim să se caterisească, iar de vor fi monahi sau mireni să se afurisească; ca unii ce sunt osândiți de Tatăl și de Fiul și de Sfântul Duh, și să se așeze, unde viermele nu se

sfârșește, și focul nu se stinge [Isaia 66, 24 Marcu 9]. Că glasului Domnului se împotrivesc, Celui ce zice: „Nu faceți casa Părintelui Meu, casă de negustătorie” (Ioan 2, 16).”

Tâlcuire: „În vremea luptătorilor de icoane, pe lângă alte rele ce s-au făcut s-a izgonit pentru Sfintele icoane de dânșii, și mulți Arhierei din Episcopiile, și din Mitropoliile lor, și mulți monahi din mănăstirile lor. Și fiind ele pustii, le-au răpit oarecare mireni, și le-au făcut lăcașuri lumești. Pentru aceasta, dar Canonul acesta poruncește, că dacă cei ce stăpânesc Episcopiile acestea și mănăstirile, vor voi a le da înapoi, pentru ca să se facă iarăși precum au fost mai înainte Episcopii și mănăstiri, bine este. Iar de nu vor voi, clerici fiind, să se caterisească, iar monahi ori mireni să se afurisească, ca niște osândiți de aceasta de Sfânta Treime și să se așeze în locul acela, unde viermele nu se sfârșește, și focul nu se stinge, după Isaia și după glasul Evangheliei fiindcă se împotrivesc Cuvântului Domnului, pe care il zice *„Nu faceți Casa Tatălui Meu …”* și celelalte ; citește și pe cel al 4-lea și al 24-lea al Sinodului al 4-lea.”

Acest canon prevede clar obligativitatea întoarcerii lăcașului de cult la rânduiala cea dintâi întru care au fost „Episcopii și mănăstiri” impunând pentru nerespectarea acestui lucru caterisirea pentru clerici și afurisirea pentru monahi și mireni.

Mitropolitul Irineu încalcă teritoriul canonic al altei dieceze. Fiind Arhiepiscop al Craiovei hotărăște închiderea acestui lăcaș din teritoriul canonic al Arhiepiscopiei Râmnicului ce îl are ca întâistătător pe Arhiepiscopul Varsanufie. Astfel se încalcă Canoanele Apostolice 34 și 35 și Canonul 2, Sin. II Ec. În conglăsuire cu canoanele Sin. I, 6, 7; Sin. III, 8 ; Sin. IV, 28; Sin. VI, 20, 30, 39; Antiohia, 9; Sardica 3, 11, 12.

2. Canonul Apostolic 35 (Independența Eparhială) (Pidalion pag. 74-76)

„Episcopul să nu îndrăznească a face hirotonii afară din hotarele eparhiei sale, în cetățile și satele ce nu sunt supuse lui, iar de se va vădi că a a făcut aceasta, fără socotința celor ce țin cetățile sau satele acelea să se caterisească și el și aceia pe care i-a hirotonisit.”

Dacă nu este permisă hirotonirea în eparhia altui ierarh cu atât mai mult

închiderea unei biserici.

Canonul 2, Sin. II (Diecezele. Autohomia Ierarhilor și a unităților bisericești) (Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și Comentarii pag. 71,72)

„Episcopii puși peste o dieceză să nu se întindă (treacă) asupra bisericilor din afara hotarelor lor, nici să nu tulbure bisericile, ci potrivit canoanelor, episcopul Alexandriei să cârmuiască numai pe cele (bisericile) din Egipt, iar episcopii Orientului să chivernisească (administreze) **numai Orientul, păstrându-se pe seama Bisericii antiohienilor întâietățile** (privilegiile) **cele din canoanele de la Niceea; și episcopii diecezei Asiei să chiverniseasc**ă **numai cele** (bisericile) **din dieceza Asiei; și cei ai** (diecezã) **Pontului numai pe ale (diecezei) Pontului și cei ai Traciei, numai pe ale** (diecezei) **Traciei să le cârmuiască. Iar nechemați, episcopii să nu treacă peste dieceza lor pentru hirotonie sau pentru alte oarecari lucrări de cârmuire bisericească** (cârmuiri bisericești)**. Păzindu-se însă canonul stabilit mai înainte la chivernisiri este clar că cele privitoare la fiecare eparhie le va cârmui sinodul eparhiei** (respective)**, potrivit celor orânduite** (hotărâte) **la Niceea. Iar bisericile lui Dumnezeu cele sunt la popoarele barbare trebuie să se cârmuiască după obiceiul părinților care s-a ținut.”**

Hotărârile celor doi ierarhi sunt contradictorii. Arhiepiscopul Varsanufie rânduiește ca biserica să fie transformată într-una de mir, rânduind pentru acest lucru un preot de mir, pe când Mitropolitul Irineu închide pentru totdeauna biserica. În altă ordine de idei, pe documentul la care ne referim nu apare precizarea „din încredințarea Arhiepiscopului Varsanufie”.

Pentru că am pomenit de preotul de mir rânduit de Arhiepiscopul Râmnicului semnalăm abaterea în acest sens.

Din mediul virtual aflăm că acest preot este la adoua căsătorie și chiar într-o relație de concubinaj. Acest lucru dacă este adevărat intră în conflict cu canoanele 3, 6 Sin. V-VI Ec. în conglăsuire cu canoanele 17, 18 Ap. ; 26 Trul; 12, 27 Vasile cel Mare (Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și Comentarii pag. 112-117)

3. Canonul 3 (Cei căsătoriți de două ori nu pot fi clerici)

„…Socotim (hotărâm) **așadar împreună că cei ce s-au încurcat cu două căsătorii și care până la 15 ale trecutei luni ianuarie din al 4-lea indiction trecut al anului 6199** (an 691) **au fost robiți păcatului și nu au vrut a se curăți de acesta să fie supuși caterisirii canonice….”**

Talcuire: „Canonul prevede îndepărtarea din slujba preoțească, dar nu și din starea clericală, a celor care – clerici fiind – s-au căsătorit a doua oară. De asemenea, prevede pedepse temporare pentru clericii care nu s-au căsătorit legal chiar înainte de hirotonie, sau pentru cei care s-ar fi căsătorit în mod nelegiuit după hirotonie, nefiind anterior căsătoriți…”.

4. Canonul 6 (Căsătoria după hirotonie este oprită)

„De vreme ce s-a zis în canoanele apostolice că dintre cei care au fost înaintați (introduși) **în cler necăsătoriți, nu mai citeții și cântăreții să se căsătorească (se pot căsători), (can. 26 Ap.), și noi păzind** (observând) **acest lucru** (această hotărâre)**, orânduim ca de acum înainte, în nici un chip ipodiaconul sau diaconul sau presbiterul să nu aibă îngăduință a încheia** (să-și încheie) **însoțire de căsătorie dupa hirotonia lui. Iar cine ar îndrăzni să facă acest lucru să se caterisească. Dacă însă ar voi cineva dintre cei ce urmează a intra în cler să se lege cu o femeie prin căsătorie după lege** (legală)**, să facă acest lucru înainte de hirotonia întru ipodiacon sau întru diacon sau întru presbiter.**

La sfârșitul acestei abordări vom face o mică radiografie a situației din cadrul Mănăstirii Frăsinei cu unele explicații necesare.

Avem un blestem al Sfântului Ierarh Calinic ce vizează doar interzicerea accesului femeilor mai sus de acest loc unde este zidită biserica în cauză. Tindem să credem că Sfântul Calinic nu ar fi fost de acord cu construirea acestui metoc dorindu-și tihna călugărilor dinspre partea femeiască, dar, în același timp, nu putem face abstracție de faptul menționat mai sus că această biserică a fost construită din inițiativa „ și cu osteneala soborului monahal al Sfintei Mănăstiri Frăsinei”.

În altă ordine de idei vedem că zidirea a primit binecuvântarea Centrului Eparhial

care a rânduit un sobor pentru sfințirea acestei. Din pisanie aflăm că zidirea a fost „pornită din îndemnul tainic dat de Dumnezeu ieromonahului Calist” viețuitor al Mănăstirii Frăsinei și, mai mult decât atât peste două decenii de la zidirea ei, biserica primește și binecuvântarea patriarhului Iustinian Marina care prin ajutorul pentru pictură devine unul dintre ctitorii bisericii.

Între hotărârea actuală și istoricul bisericii vedem o gravă contradicție. Pe de o parteb istoricul ne încredințează că a fost lucrarea lui Dumnezeu cu această biserică, pe de altă parte, comiunicatul prezent vrea să ne încredințeze că n-a fost lucrarea lui Dumnezeu ărin această biserică și mai mult decât atât că prin existența ei s-a împlinit lucrarea potrivnicului.

Un ultim aspect, și cel mai important, pe care vreau să-l fac cunoscut este că odată cu sfințirea a primit un hram, a fost pusă sub patronajul Maicii Domnului. Așa cum hirotonirea se săvârșește pe baza unei mănăstiri, parohii, episcopii, așa și biserica când sde construiește primește un ocrotitor. Acest fapt creează o legătură indistructibilăîntre ocrotitotul bisericii, biserica în cauză și personalul bisericii. Astfel Sfântul sau sfinții ocrotitori au o implicare directă în lucrarea mântuitoare realizată în acea biserică. De asemenea, personalul bisericii prin icoana praznicală pe care o așează în biserică prin acatistul care cel puțin odată pe săptămână îl citesc, prin troparul și condacul sfântului ocrotitor ce se rostesc la fiecare slujbă din cadrul celor șapte laude se angajează în cinstirea și legătura tainică-mântuitoare cu sfântul ocrotitor.

Viețuitorii mănăstirii să cugete mai bine (suntem convinși că nu realizează întru totul actul săvârșit și implicațiile lui în privința mântuirii), să nu uite că biserica o are ocrotitoare până la sfârșitul veacului pe Maica Domnului, că mai bine de șapte decenii prin mijlocirea și milostivirea sa n-a lăsat fără ajutor mănăstirea. Să-și dea seama că nu este rău mai mare decât să închizi pentru totdeauna casa Maicii Domnului. Cum vor putea sta în fața judecății Mântuitorului când Maica Domnului este de față. Înțelegem că unii viețuitori au avut ispite cu partea femeiască, dar soluționarea și evitarea acestora nu se face prin acest mod, acest act cutremurător. Să fie canonisiți călugării în cauză să li se interzică accesul în acest locaș, nu să fie închisă biserica – casa Maicii Domnului. Măsura luată de Arhiepiscopul Varsanufie este una mai cu frică de Dumnezeu decât hotărârea lor.

În încheiere rugăm pe Bunul Dumnezeu să trimită pace acestei mănăstiri și luminarea minții viețuitorilor ei, ca hotărârile pe care le vor lua să fie unele

mântuitoare, mai ales că ne confruntăm cu cea mai mare erezie a tututor timpurilor, ecumenismul, legiferat la pseudo-sinodul din Creta, ale cărui documente Ierarhia Bisericii noastre în unanimitate le-a acceptat fie direct prin semnătură fie indirect prin tăcere.

Cer iertare tuturor celor pe care i-am supărat cu ceva. Am realizat această abordare canonico-duhovnicească dintr-un imbold lăuntric. M-a durut enorm închiderea bisericii Maicii Domnului.

12.01.2023

Cel mai mic între ieromonahi, Grigorie Sanda

Pomenirea Sfintei Mucenițe

Tatiana Diaconița

Urmăriți și: